

ris doctis, judicium per se de rebus ferre valentibus, quibus rationes ab adver-
xuis prolate, utpote leviores planè & nul-
lius ponderis, tibi timentur.

De tempore scripti Operis incerta omnia. Fletum esse Salomonis resipicentis, qui sub vite exitum, cum tandem rerum hujus mundi vanitatem nosset, seque in viam restitueret, scribendum Opus illud suscepit. Hebrei, S. Hieronymus & Com-
mentatores plerique (k) autemarunt. Cen-
suit Rex ille sapientissimus sibi commit-
tendum esse, ut perpetuum resipicentia-
rum monumentum staret, quo simul poste-
ri monerentur, ne vanitate rerum se atque
voluptatum affectatione, ambitione, &
amore divitiarum seducendos præberent;
sed omnium maximè præcavendos cen-
suit ab amore mulierum (l), quem sibi fu-
nestissimum expertus fuerat. Hujus sen-
tentiae documenta in ipso eodem Libro
spectantur; ita enim loquitur Salomon,
quasi vir per omnia expertus, qui ad vol-
uptatem nihil sibi reliqui fecerit, nihil
que intentatum reliquerit, quod sibi ma-
xime homines optant, ædificia, locuplet-
em gazam, convivia, voluptates, scien-
tiam, oblectamenta, uno verbo quidquid
hominis vota explet; sed in his omnibus
nihil se præter vanitatem offendisse profite-
tur. Ipsum etiam scripti Operis tempus
quodammodo definire vîsus est, prodens
ad illud se contulisse, cum iam compo-
m Eccles. 12. 9. set parabolâ multas (m).

Contraria tamen opinio, scriptum à Sa-
lonone Opus ante admissa liberioris vite
crimina, neque rationum momentis neque
authoritate defitit (n). Si enim, in-
quunt illius sententiae patroni, Salomon
Opus illud post criminis vite licentiam
fuscepisset, quo æternum resipicentie sue
monumentum staret; cur tanta de eterna
ipsius salute caligo & ambiguitas? Patres,
& Commentatores argumentum illud in
utramque partem tractant. Hec sanè illo-
rum ratiocinatio planè intentum evincit,
demonstrans saltem nunquam in Ecclesia-
eam opinionem obtinuisse, qua Scriptum
à Salomon post ejus resipicentiam Opus
constituit. Exploratum ne pariter habemus,
Dei Spiritum nunquam deseruisse homi-
nem, quo tempore ille à recta via aber-
ravit? Fateamur tamen oportet, priorem
illam sententiam & majori rationum &
authoritatum pondere fulciri, ac tandem mi-
tiora defendere; adeoque & nos in suas
partes nonnulli inclinare: defitit tamen
ea asseveratione, qua dubitationem om-
nem subducit. De salute Salomonis ejus-
que resipicentia quæstio determinanda
non hominum iudicio, sed Divino relin-
quitur.

o Hebrei in Midras.
p Hieron. in Eccles. 12. 12.
13. 14. Judæorum Scriptores docent (o), & S. Hieronymus post illos confirmat (p), Do-
ctores Judæorum, qui Sacrorum Libro-
rum Canonem describere jussi sunt, de Li-
bro Ecclesiaste aliquandiu suspensos ha-
sisse. Deliberatum est inter illos, num suppri-
mi Opus præstaret, quod repugnantia-
quædam, & noxia aliqua contineret, qui-
bus imbecillioribus offendiculum para-
re

tur, & nonnulli error de mortalitate
animatorum juvaretur. Verum post longam
rei discussionem tandem suscipiendum.
Opus censuerunt, quod scilicet in eam sen-
tentiam clauderetur, oportere nimurum Deo
timorem & Legibus ipsius obsequium ex-
hibere. Quodecumque tandem judicium de
hac traditione feratur, illud constat, apud
Judæos æquè & apud Christianos divi-
nus esse Operis hujusce autoritatem.

l Jeron. in Ec-
cles. 1. 12. Pi-
neda, à Lapi-
de, Geier.
Mercer. alii
plerique.

l Eccles. 7. 27.

n Vide Bel-
larm. Bonfier.
Delrio in Can-
tic. Isagog.

Gregor. Ma-
gn. lib. 4. Dia-
log. cap. 4.

q Vide Synod.
V. C. P. Att.
4.

r Philostr. Ha-
res. 132.

s Luther. Col-
log. convivis.

u Mercer. Go-
jer. Prof. in
Eccles. &c.

Porrò Liber iste veluti perpetua qua-
dam oratio censenda est, in qua Salomon
demonstrandum suscipit, omnia hujus
mundi vanitatis habere plurimum & mole-
stia; unum tantum ex omnibus superesse,
in quo sibi homines fidant, timorem Dei
nempè, & debitum ejus Legibus ob-
sequium, & judiciis ipsius reverentiam. Pri-
mam illam Operis partem fusiū demon-
strandam assumens, longo ordine recen-
ser vana omnia & ficta, qua homines in
errorem inducunt. Per omnes vitæ condi-
tiones recurrit, abusus omnes relevat,
stulta plurima hominum detegit, & de
vanitate creaturarum, divitiarum, ac vo-
luptatum disputat; illa exemplo suo &
experienciam proposita omnia demonstrat. Ed
res adigit, quod vix effrænis quipiam de-
duceret; plausibiliora corum argumen-
ta, qui frænum in voluptatem laxant, provi-
dentiam, & animæ immortalitatem ne-
gant in medium ita afferit, ut totam eo-
rum vim explicet, ex quibus audacissimas
consequentes deducit; expposita tam
deinde refellit, & ad sua revocans prin-
cipia, vana esse omnia demonstrat, vol-
uptatem, gaudium, oblectamenta, uno ver-
bo quidquid homines detinet, fuci habe-
re plurimum, rei nihil ostendit. Tandem
postquam Lectores diu multumque per
amœna ista deduxit, & auditorem suum
vulgaribus & ad omnium captum accom-
modatis rationibus exercuit, tandem fate-
ri

ri cogit, nihil esse in hoc mundo quod
estimemus, sive amorem nostrum & stu-
dium detinere mereatur; nihil solidum,
transuentum omnia, & evanescunt, ne
excepta quidem hominis sapientia, & soli-
dis quibusque rerum notionibus. Unum
tandem esse probat solidum perpetuum
que, cui maximè initiamur, virtutem, ti-
morem Dei, pietatem atque fidele Divi-
nis Legibus obsequium.

Salomon in eo Opere, ait S. Gregorius
Magnus (z), Oratoris seu Philosophi pro-
cognitione loquentis personam assumens, ve-
luti motam aliquam seditionem pacatur,
vel emotæ aliquæ turbæ spiritus ad quietem
revocatur, ita orationem suam in-
fructu, ut prius blande in auditorum cor-
da infatuat, varias eorum opiniones distin-
guens pariter & exponens. Ita verò exponit,
ut singulari vim totam simul explicet,
similque ita se omnibus vestit, quasi par-
tes suas propugnet. Hac autem omnia
summo artificio dispositi, quod eorum cavil-
los omnes faciliter dissipet, suppressat pas-
siones: subito enim nihil talia cogitanti-
bus laqueum stringit, sparsamque oratio-
nem velut in unum cogens, finem loquen-
di, ait, omnes pariter audiamus. Deum-
ini & mandata eius obseruas; hoc est enim
omnis homo. Ad eum unicè scopum Au-
thor collimat.

Arduus est in paucis intellectu Liber,
peritissimum Criticorum iudicio (u).
Quod quidem non ex filio tantum brevio-
ri & maximè consiso repetendum est, sed
maximè ex sententiis inter se pugnati-

o. Hieron. in Ec-
cles. 12. 9. (k) coniunctio. (k) coniunctio. (k) coniunctio.

z. Gregor. Ma-
gn. lib. 4. Dia-
log. cap. 4.

u. Hieron. in Ec-
cles. 12. 9. (k) coniunctio. (k) coniunctio. (k) coniunctio.

v. Hieron. in Ec-
cles. 12. 9. (k) coniunctio. (k) coniunctio. (k) coniunctio.

w. Hieron. in Ec-
cles. 12. 9. (k) coniunctio. (k) coniunctio. (k) coniunctio.

x. Hieron. in Ec-
cles. 12. 9. (k) coniunctio. (k) coniunctio. (k) coniunctio.

y. Hieron. in Ec-
cles. 12. 9. (k) coniunctio. (k) coniunctio. (k) coniunctio.

z. Hieron. in Ec-
cles. 12. 9. (k) coniunctio. (k) coniunctio. (k) coniunctio.

a. Hieron. in Ec-
cles. 12. 9. (k) coniunctio. (k) coniunctio. (k) coniunctio.

b. Hieron. in Ec-
cles. 12. 9. (k) coniunctio. (k) coniunctio. (k) coniunctio.

c. Hieron. in Ec-
cles. 12. 9. (k) coniunctio. (k) coniunctio. (k) coniunctio.

d. Hieron. in Ec-
cles. 12. 9. (k) coniunctio. (k) coniunctio. (k) coniunctio.

e. Hieron. in Ec-
cles. 12. 9. (k) coniunctio. (k) coniunctio. (k) coniunctio.

f. Hieron. in Ec-
cles. 12. 9. (k) coniunctio. (k) coniunctio. (k) coniunctio.

g. Hieron. in Ec-
cles. 12. 9. (k) coniunctio. (k) coniunctio. (k) coniunctio.

h. Hieron. in Ec-
cles. 12. 9. (k) coniunctio. (k) coniunctio. (k) coniunctio.

i. Hieron. in Ec-
cles. 12. 9. (k) coniunctio. (k) coniunctio. (k) coniunctio.

j. Hieron. in Ec-
cles. 12. 9. (k) coniunctio. (k) coniunctio. (k) coniunctio.

k. Hieron. in Ec-
cles. 12. 9. (k) coniunctio. (k) coniunctio. (k) coniunctio.

l. Hieron. in Ec-
cles. 12. 9. (k) coniunctio. (k) coniunctio. (k) coniunctio.

m. Hieron. in Ec-
cles. 12. 9. (k) coniunctio. (k) coniunctio. (k) coniunctio.

n. Hieron. in Ec-
cles. 12. 9. (k) coniunctio. (k) coniunctio. (k) coniunctio.

o. Hieron. in Ec-
cles. 12. 9. (k) coniunctio. (k) coniunctio. (k) coniunctio.

p. Hieron. in Ec-
cles. 12. 9. (k) coniunctio. (k) coniunctio. (k) coniunctio.

q. Hieron. in Ec-
cles. 12. 9. (k) coniunctio. (k) coniunctio. (k) coniunctio.

r. Hieron. in Ec-
cles. 12. 9. (k) coniunctio. (k) coniunctio. (k) coniunctio.

s. Hieron. in Ec-
cles. 12. 9. (k) coniunctio. (k) coniunctio. (k) coniunctio.

t. Hieron. in Ec-
cles. 12. 9. (k) coniunctio. (k) coniunctio. (k) coniunctio.

u. Hieron. in Ec-
cles. 12. 9. (k) coniunctio. (k) coniunctio. (k) coniunctio.

v. Hieron. in Ec-
cles. 12. 9. (k) coniunctio. (k) coniunctio. (k) coniunctio.

w. Hieron. in Ec-
cles. 12. 9. (k) coniunctio. (k) coniunctio. (k) coniunctio.

x. Hieron. in Ec-
cles. 12. 9. (k) coniunctio. (k) coniunctio. (k) coniunctio.

y. Hieron. in Ec-
cles. 12. 9. (k) coniunctio. (k) coniunctio. (k) coniunctio.

z. Hieron. in Ec-
cles. 12. 9. (k) coniunctio. (k) coniunctio. (k) coniunctio.

a. Hieron. in Ec-
cles. 12. 9. (k) coniunctio. (k) coniunctio. (k) coniunctio.

b. Hieron. in Ec-
cles. 12. 9. (k) coniunctio. (k) coniunctio. (k) coniunctio.

c. Hieron. in Ec-
cles. 12. 9. (k) coniunctio. (k) coniunctio. (k) coniunctio.

d. Hieron. in Ec-
cles. 12. 9. (k) coniunctio. (k) coniunctio. (k) coniunctio.

e. Hieron. in Ec-
cles. 12. 9. (k) coniunctio. (k) coniunctio. (k) coniunctio.

f. Hieron. in Ec-
cles. 12. 9. (k) coniunctio. (k) coniunctio. (k) coniunctio.

g. Hieron. in Ec-
cles. 12. 9. (k) coniunctio. (k) coniunctio. (k) coniunctio.

h. Hieron. in Ec-
cles. 12. 9. (k) coniunctio. (k) coniunctio. (k) coniunctio.

i. Hieron. in Ec-
cles. 12. 9. (k) coniunctio. (k) coniunctio. (k) coniunctio.

j. Hieron. in Ec-
cles. 12. 9. (k) coniunctio. (k) coniunctio. (k) coniunctio.

k. Hieron. in Ec-
cles. 12. 9. (k) coniunctio. (k) coniunctio. (k) coniunctio.

l. Hieron. in Ec-
cles. 12. 9. (k) coniunctio. (k) coniunctio. (k) coniunctio.

m. Hieron. in Ec-
cles. 12. 9. (k) coniunctio. (k) coniunctio. (k) coniunctio.

n. Hieron. in Ec-
cles. 12. 9. (k) coniunctio. (k) coniunctio. (k) coniunctio.

o. Hieron. in Ec-
cles. 12. 9. (k) coniunctio. (k) coniunctio. (k) coniunctio.

p. Hieron. in Ec-
cles. 12. 9. (k) coniunctio. (k) coniunctio. (k) coniunctio.

q. Hieron. in Ec-
cles. 12. 9. (k) coniunctio. (k) coniunctio. (k) coniunctio.

r. Hieron. in Ec-
cles. 12. 9. (k) coniunctio. (k) coniunctio. (k) coniunctio.

s. Hieron. in Ec-
cles. 12. 9. (k) coniunctio. (k) coniunctio. (k) coniunctio.

t. Hieron. in Ec-
cles. 12. 9. (k) coniunctio. (k) coniunctio. (k) coniunctio.

u. Hieron. in Ec-
cles. 12. 9. (k) coniunctio. (k) coniunctio. (k) coniunctio.

v. Hieron. in Ec-
cles. 12. 9. (k) coniunctio. (k) coniunctio. (k) coniunctio.

w. Hieron. in Ec-
cles. 12. 9. (k) coniunctio. (k) coniunctio. (k) coniunctio.

x. Hieron. in Ec-
cles. 12. 9. (k) coniunctio. (k) coniunctio. (k) coniunctio.

y. Hieron. in Ec-
cles. 12. 9. (k) coniunctio. (k) coniunctio. (k) coniunctio.

z. Hieron. in Ec-
cles. 12. 9. (k) coniunctio. (k) coniunctio. (k) coniunctio.

In Canticum Canticorum

440

I Vide Delrio
in Can. 1. 2. 4.

m. 3. Reg. 3. 1.

n. 3. Reg. 7. 8.

o. Cant. 6. 7.

p. 3. Reg. 11. 3.

q. Cant. 7. 1.

r. Cant. 4. 8.

s. Cant. 4. 15.

t. Cant. 7. 4.

u. Cant. 3. 4.

x. Cant. 6. 12.

& 7. 3.

y. 3. Reg. 1. 3.

z. 3. Reg. 11.

17.

a. Cant. 1. 4.

5. 6.

b. Cant. 7. 13.

& 8. 1. 2.

in diademate, quo coronavit eum mater sua (l). Contra vero ali suscipit, Regem, cum proiectoris esset etatis, & a mulierularum illecebris animum mentemque jam extricasset, ad scribendum fese contulisse. Moventur autem, quod argumentum tractet in eo Canticum sublimi, & pura mentis Lectorem exigit. Plerique tamen persuasum habent, scriptum occasione nuptiarum Salomonis cum filia Pharaonis Regis Aegypti (m), ac proinde floribus adhuc ejus Principis annis. Hac opinio cum & autoritate Scriptorum, tunc etiam ratione pondere praes omnibus probatur. Porro mulierem illam tenero pra omnibus amore a sposo dilectam Scriptura ipsa testatur. Ejus enim ubi magnificissimas aedes construxit (n). Ex ipsa pariter carminis lectione intelligimus, Salomonis voluntatibus praesto tantum sive 60. conjuges, & 80. uxores secundi ordinis [o], quem deinde numerum adeo prorogavit, ut ad 1000. feminas crevicerit (p). Sponsa, de qua in eo Opere Sponsus admirans dicebat (q): Quam pulchri sunt gressus sui in calecentis filia Principis! supererat illa filias Israelis: quae oris elegantiæ, qua dignitate, qua natauum claritudine.

Nec me fugit non desuisse qui crederent cantari eo carmine epithalamium pro nuptiis Regis cum Tyria aliqua puella; cuius gentis, quemadmodum & Phoenicum, mulieres desperare Salomonem in 3. Reg.

11. 1. 5. legimus. Invitat ibi Rex Sponsam suam, ut e Libano veniat [r]; aquis defluentibus e Libano (s), sicut & turri Libani (t) comparat. Porro nuptiarum Salomonis pompam auxisse filias Tyri, & munera sponsa obtulisse legimus in Psal.

44. Nuptiae igitur cum puella aliqua Tyria celebrabantur.

Malunt alii Sponsam e Jerusalem, vel Sunam, vel saltem e circumiacenti Jerosolyma regione accersere. Invitat feme atque iterum Sponsa dilectum suum (u) in domum matris sue, & in cubiculum genitricis sue. Et Salomon cap. 8. 5. hortum in agro Jerosolymitano designat, locum eisdem Sponsa sua natalitum. Illam pariter appellat Sulamitidem, sive juxta plurimum exemplaria [x] Sulamitidem; unde ansa quibusdam suplicandi data est, designari Abisag Sulamitidem, quæ senem Davide fovi (y), quam & Adonias in uxorem poposcerat (z). Credunt enim ejus sententia auctiores, quod tamen vix persuaderetur, Salomonem foeminam cum Rege patre suo ante nuptam, post ejus obitum duxisse. Evertenda autem opinio, quæ sponsam cum filia Pharaonis confundit, illud etiam addunt, nimis in eo Operi designari foeminam, quæ pastoritam exercuerit, & a fratribus suis gregum curam haberet commissam, & quæ solis radiis offuscaretur (a). In vineam pariter, & agros se confert, quin & in avitum dominum Sponsam invitans, munus pollicetur fructuum omnis generis, tum & viniaromatibus conditi (b). Quid hæc ad principem foeminam, & maximè ad Regis Aegy-

pti filiam? Nec minus ab illa abdedit, quod Sponsa noctu surrexisse narrat, ac per urbem discurrens pluribus à militibus custodibus injuriis affecta esse, qui vel palium illi suum abriperuerint (c). Regina ne sola, & incognita per Urbem discurret conjugem suum quæstura?

Sed facile hæc omnia dilouuntur. Non enim ita Canticum illud suspicendum est, quasi historiam continet, vel epithalamum instar Graecorum, & Romanorum, quorum moribus receptum est, nuptiales pueras laudes Sponsi, & connubii felicitatem carminibus decantare. Sponsus ibi & Sponsa non raro solitarii, & absque rostibus loquuntur. Variandi autem gratia, quod uberiores essent dalectorum colloquiis fontes, ad varias rerum circumstantias, factas licet, confugere visum est, & in varias formas Dilectos transmutare. Ita scepè tanquam Rex cum Regina loquuntur, modo pastor est cum puella pastori agenti; modo vir cum puella aliqua agresti; solitarii scepè, interdum coram testibus secum invicem agunt. Hinc errandi anfa pluribus data, qui de inde ejus Libri, ejusque argumento acturi, seriem quandam actionum, & personarum sibi investigandam duxerunt. Frustra tamen illi; non enim norant varias distinguere partes, in quas totum Opus distribuitur, non varia tempora, non Scriptoris artificium.

Quod igitur totam Operis economicam pleniū assequamus, animadvertere oportet, 1. Apud Judæos, quemadmodum & apud Lacedæmones (d), receptum fuisse, statim ab initio matrimonio viros novas nuptias modestas quadam continentia tota maximè septimanâ suscipere. Prima nuptiarum dies apud Lacedæmones modestæ frugique à veneris cibique usu acta; post frugilem vero mensam, cum amicis novam nuptiam viri conveniebat, & post brevem cum illa moram cum sociis cubatum redibat; atque ita reliquum dies noctisque pars cum coævis amicis agebatur, nunquam ad nuptias nisi summâ cautione & modestiâ accedentes, metu ne domestici familiare que in eadem domo manentes aliquid sentirent. Sponsa vicissim sedule Sponsi sui diligenter fabebat, id maximè curans, ut videri ab illo furtim potuisset. Ea cautio non bidue tantum durabat, sed contingebat non raro, ut prius liberos è conjugi viri susciperent, quæ uxorem suam publicè noferent. Idem pariter à Judæis observant, prioribus saltene ab initio matrimonio diebus, quod non solo Cantici, sed etiam aliarum Scripturarum testimonio dicimus. Ita Prov. 8. 17. 34. Sapientia personam gerit Sponsa pro iis sollicitæ, quæ summo mane praeforibus ædium suarum vigilant. Gemina pariter legas ibid. 4. 14. 15. Eccl. 4. 13. & 14. 25. Quibus feme in animo positis, si quis deinde ad Cantici lectionem accedit, idem pariter animadvertiset. Sponsus non nisi per quietem noctis ad Sponsam accedit, raptim ab illa summaque cautione diffugit, vix primo adventante diluculo. Amicorum cœtum & oc-

c. Cant. 5. 5.
&c. & 2. 2.
3. 4.

d. Plutarch. in
Lycurg.

i. Cant. 5. 1.
k. Cant. 5. 2.

I. Ibid. vers. 3.
&c.
m. Cant. 6. 1. 2.
&c.

n. Cant. 7. 13.
& 8. 1. 2. 3.

cupa-

Prolegomenon.

441

suum Dilecta, exquisitos fructus, & vinum optimum pollicita. Mane Sponsus sopitam Dilectam relinques, ad montana se confert cap. 8. 4.

Septima nox in horto acta. Post cap. 8. 5. totum deinde Librum occupant dulcia inter Dilectos colloquia. Mane Sponsus, cum ab amicis observari se animadvertisset, secedens de venia rogat a Sponsa, cui illa: Fuge Dilecte mi, assimilare capere binnu quo cervorum, super montes aromatum cap. 8.

13. 14. Hæc, quantum assequi potuimus, tota hujus Operis idea, quæ in 7. vel 8. scenas five dialogos commodè distribueretur (e); unde facilis conjectura, frustra epithalamum aliquod sati sibi constans ab aliquibus queri (f).

O Vide si lubet,
D. Bossuet qui simili ferè aco-
nomiâ Canti-
ca in septem
noctes distri-
buit.

p. Origenes in duplice Com-
ment. super
Cant. Merce-
rus Sanct. Durham. &c.
Theodor. bano
sententiam re-
futat in Cant.
pag. 984.

q. Cant. 2. & 5.
r. Cant. 6. 3.
s. Cant. 2.
t. Cant. 3. us-
que ad cap. 8.
u. Cant. 8.

Succedit deinde in tertia tota connubii ceremonia; annulo sponsa donatur, convivium instruitur (g). In quartâ Sponsa solemni pompa ad Sponsi aedes de-ducitur; cum interim in via omnia utriusque conjugis laudibus insontem (h). In quinta scena Sponsa præ foribus dilecti stans, quæ maximè decent pueras recens nuptias, docetur (i). Verum ut hæc omnia in Operi inventantur, plura in litera Textis transmutanda sunt, totuque capitum ordo invertendus; quod si feme concedatur, quid non Authoribus affinetur?

Generalis hæc, quam hoc usque lineavimus, totius Operis idea, re tamen non nisi Libri cortex habenda est & superficies. Aliud enim longè sublimius consilium fuit Spiritui Sancto, quod maximè Ecclesia & Patres assecuti sunt. Cantandum enim suscipit Author castissimum illud connubium Iesu Christi cum nostra huminum natura, cum Ecclesia, atque anima singulorum Justorum. Eò mens erigenda est & spiritus, cum ad lectionem hujus Libri nos ipsos conferimus. Quicunque enim prophani oculis & minus cafo corde ad illum accedit, pro spiritu vivificante occidentem literam offendit. Sapienter proinde cautèque Iudæi lege caverunt, ne quis ante 30. aetatis annum Carmen illud legeret [x]. Noragi quidem viri illi sapientissimi, Sanctum esse & divinitus inspiratum Opus, unde Sancti Sanctorum nomine designabant, sed imbecilliores & prophani arcendos censerunt, grandius est enim quæ ut illorum imbecillitas ferat, sanctius quæ ut ab aliis violetur. Testatur etiam Geron., apud Christianos & Doctores etiam sue aetatis obtinuisse, ut ante eam aetatem ab ejus lectione abstinerent. Quin & interdiu apud Veteres prorsus spiritibus carnem tantum & sanguinem sapientibus, qui spiritalibus & mysticis impares essent, S. Isidorus Hispalensis cap. 7. Regula est au-

x. Origen. &
Theodor.
Praf. in Cant.
Hieron. sap.
maximè Pra-
fat. in Ezech.
y. Vide Prefat.
Theodor. in
Cant.
K k ta-

Succedit proxime nocte, de qua cap. 7. 1. &c. Sponsus paria in uxore sua, quæ Sponsa de illo in precedentibus capitibus, laudat; mane vero ambo agrum petunt vers. 11. 12. 13.

Sexta nox in aero vicoque, in æde ma-
tris Sponsa acta est [n]. Invitat Sponsum
Disserit Calmet. Tom. I.